

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Kateřiny Horákové a soudkyň JUDr. Lenky Grollové a JUDr. Milady Uhlířové ve věci

žalobce: [osobní údaje žalobce]

bytem [adresa]

zastoupený obecným zmocněncem [příjmení] [jméno] [jméno]

bytem [adresa]

proti

žalované: LARSON – JUHL UK LIMITED

sídlem Unit 5 Bedford Logistic park, Bell Farm Way, Kempston,

Bedfordshire MK 43 9SS, Spojené království [příjmení] [jméno] a Severního Irska

zastoupená advokátem JUDr. [jméno] [příjmení], LL.M.

sídlem Věžeňská 859/9, 110 00 Praha

za účasti vedlejšího účastníka

na straně žalované: Larson- Juhl, s. r. o., IČO 157 89 772

sídlem Tovární 117, Domoradice, 381 01 Český Krumlov

zastoupená advokátkou Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem K Lesíku 660, 254 01 Jílové u Prahy

o zaplacení dorovnání, k odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 8. 2025, č. j. 39 Cm 180/2020-1370,

takto:

- I. Odvolání se odmítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované k rukám jejího zástupce na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 7 344,70 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalované k rukám jeho zástupkyně náhradě nákladů odvolacího řízení částku 7 344,70 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu na zaplacení dorovnání (peněžitého plnění – pozn. odvolacího soudu) ve výši 4 026,82 Kč za jeden kus akcie společnosti La Juhl, s. r. o. (dříve LIRA, obrazové lišty a rámy, a. s., posléze Lira s. r. o.), IČO 157 89 772 (dále jen, „společnost“), a na zaplacení 9% s úroku z prodlení ročně z uvedené částky od 25. 10. 2018 do zaplacení (výrok I.), žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 73 933,72 Kč (výrok II.), dále rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem na straně žalované nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalované uložil povinnost zaplatit České republice – Krajskému soudu v Českých Budějovicích, jejíž výše bude určena samostatným usnesením (výrok IV.).

2. Žalobce je (vytěsněným) akcionářem společnosti. Vlastnil jednu akci společnosti o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, kterou nabyl 28. 8. 2017. Valná hromada společnosti dne 12. 9. 2018 rozhodla o přechodu vlastnického práva ke všem akciím společnosti na společnost ARQADIA LIMITED (nyní žalovaná), coby hlavního akcionáře společnosti (dále též „hlavní akcionář“ nebo „žalovaná“); usnesení valné hromady bylo v obchodním rejstříku zveřejněno dne 17. 9. 2018. Žalobce se žalobou podanou dne 3. 8. 2020 domáhal na žalovanou jakožto hlavním akcionáři společnosti zaplacení peněžitého plnění ve výši 4 026,82 Kč s příslušenstvím, jakožto dorovnání za jeden kus akcie společnosti, neboť poskytnutá výše protiplnění ve výši 1 728 Kč za jednu akci o jmenovité hodnotě 1 000 Kč (stanovená na základě znaleckého posudku zadaného hlavním akcionářem, vypracovaného společností VGD Appraisal, s. r. o. k datu 30. 4. 2018 při hodnotě podniku ve výši 151 946 000 Kč a při celkovém počtu 87 945 akcií) není přiměřená.

3. Soud prvního stupně, poté co shledal, že žalobce je aktivně legitimován k podání předmětné žaloby a že tato byla podána včas v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě, po provedeném dokazování (kdy na základě znaleckého posudku, zpracovaného soudem jmenovaným znalcem NSG Morison znalecká kancelář s. r. o., dle něhož hodnota obchodního závodu ke dni přechodu vlastnického práva k akciím na hlavního akcionáře, tj. ke dni 17. 10. 2018, činí částku 172 579 000 Kč, dovedl, že hodnota jedné akcie je 1 962 Kč) uzavřel, že protiplnění poskytnuté žalovanou je přiměřené; odchylka mezi vyplaceným protiplněním a částkou určenou soudním znalcem je přípustná. Soud prvního stupně proto žalobu s odkazem na § 390 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění účinném do 31. 12. 2020 /dále jen, z. o. k.“ /, zamítl. Žalobci nevzniklo právo dorovnání, tj. zaplacení jím požadovaného plnění, neboť obdržené protiplnění bylo přiměřené.

4. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl na základě výjimky zakotvené v § 390 odst. 3 in fine z. o. k. Úspěšnému žalobci tudíž přiznal náklady řízení v celkové výši 73 933,72 Kč.

5. O nákladech řízení vzniklých státu rozhodl s odkazem na § 148 odst. 1 a § 155 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), co do jejich základu, tj. žalované uložil povinnost státu vzniklé náklady řízení zaplatit s tím, že jejich konkrétní výši určí soud prvního stupně samostatným rozhodnutím.

6. Ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem na straně žalované nepřiznal žádnému z nich právo na náhradu nákladů řízení s tím, že i na vedlejšího účastníka se vztahují závěry týkající se náhrady nákladů řízení mezi žalobcem a žalovanou, tj. ani on nemůže požadovat po neúspěšném akcionáři právo na náhradu nákladu řízení.

7. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce odvolání, navrhuje, aby odvolací rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Žalovaná navrhla rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdit.

9. Vedlejší účastnice na straně žalované se připojila k argumentaci žalované, s níž se ztotožnila.

10. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací soud v poměrech projednávané věci dospěl k závěru, že podané odvolání je z níže uvedených objektivně nepřipustné.

11. Podle § 390 odst. 1 z. o. k. (ve znění účinném do 31. 12. 2020, které na danou věc dopadá) vlastníci účastnických cenných papírů se mohou od splatnosti protiplnění domáhat po hlavním akcionáři práva na dorovnání, není-li protiplnění přiměřené hodnotě účastnických cenných papírů ke dni přechodu vlastnického práva na hlavního akcionáře; toto právo zaniká, není-li žádným vlastníkem účastnických cenných papírů uplatněno u hlavního akcionáře do 3 měsíců ode dne zveřejnění zápisu usnesení valné hromady podle § 384 v obchodním rejstříku.

12. Podle § 201 o. s. ř. účastník může napadnout rozhodnutí okresního soudu nebo rozhodnutí krajského soudu vydané v řízení v prvním stupni odvoláním, pokud to zákon nevyklučuje.

13. Podle § 202 odst. 2 o. s. ř. odvolání není přípustné proti rozsudku vydanému v řízení, jehož předmětem bylo v době vydání rozsudku peněžité plnění nepřevyšující 10 000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží; to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání.

14. Podle § 218 písm. c) o. s. ř. odvolací soud odmítne odvolání, které směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné.

15. Odvolací soud předesílá, že jde o třetí rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé. První rozhodnutí ze dne 5. 5. 2021, č. j. 39 Cm 180/2020-874, bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 2022, č. j. 7 Cmo 229/2021-912, zrušeno a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Druhé rozhodnutí ze dne 9. 5. 2024, č. j. 39 Cm 180/2020-1249, ve spojení s doplňujícím rozsudkem ze dne 21. 5. 2024, č. j. 39 Cm 180/2020-1274, bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 12. 2024, č. j. 7 Cmo 301/2024, 7 Cmo 302/2024-1299, zrušeno a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud však v průběhu doby přehodnotil své stanovisko k postupu v dané věci, a to z níže uvedených důvodů.

16. Odvolací soud si je vědom toho, že účelem předmětného řízení (tj. řízení vedeného o žalobě podle § 390 z. o. k.) zůstává nadále především ochrana vytěsněných vlastníků účastnických cenných papírů, kteří jsou v důsledku realizace práva hlavního akcionáře zbavování vlastnictví účastnických cenných papírů (zpravidla akcií), ačkoliv by jinak (nebyť postupu podle § 375 a násl. z. o. k.) ve společnosti setrvali. Právo domáhat se dorovnání má zabezpečit, aby protiplnění poskytované hlavním akcionářem odpovídalo hodnotě účastnických cenných papírů, jejichž vlastnictví hlavní akcionář v důsledku nuceného přechodu nabude, tak, aby hodnota investice vlastněné minoritním akcionářem zůstala zachována.

17. S účinností od 1. 1. 2014 jsou spory mezi společníky obchodních korporací, vyplývají-li z účasti na obchodní korporaci, a tedy i spory o dorovnání projednávány (na rozdíl od právní úpravy účinné do 31. 12. 2013) v režimu sporného řízení. Účastníky řízení o dorovnání jsou tudíž žalobce (dosavadní vlastník účastnických cenných papírů) a žalovaný (hlavní akcionář).

18. Nelze však pominout, že dle právní úpravy platné a účinné do 31. 12. 2020 (která na danou věc dopadá) byla žaloba na dorovnání žalobou na peněžité plnění, jíž se oprávněná osoba (dosavadní vlastník) domáhá zaplacení dorovnání. Co do základu přiznaného práva pak bylo rozhodnutí pro hlavního akcionáře závazné i vůči ostatním vlastníkům účastnických cenných papírů. Základem přiznaného práva je závěr o tom, kolik činí přiměřené protiplnění a jaká je výše dorovnání připadající na jeden účastnický cenný papír. Přičemž tato otázka (přiměřená výše protiplnění) byla de facto řešena jako otázka předběžná, nenalezla odraz ve výroku samotného rozhodnutí. Právo na dorovnání se uplatňovalo výhradně žalobou na plnění; soud základ nároku neurčoval svým výrokem (základ nároku však musel jasně plynout z odůvodnění rozhodnutí).

19. Odvolací soud rekapituluje, že (pouze) žalobce se podanou žalobou (jakožto vlastník jedné akcie společnosti) domáhal zaplacení peněžitého plnění ve výši 4 026,82 Kč jakožto (přiměřeného) dorovnání s příslušenstvím.

20. Žaloba o dorovnání tak byla toliko žalobou na plnění, když bylo rozhodováno pouze o požadavku žalobce na poskytnutí peněžitého plnění (nešlo o žalobu na určení). A na takové řízení se tudíž vztahují procesní předpisy jako na každé běžné řízení o poskytnutí peněžitého plnění.

21. Výše citované ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., které se tudíž použije i v poměrech projednávané věci, upravuje výjimku ze zásady, že proti každému rozsudku soudu prvního stupně je objektivně přípustné odvolání. A jako takovou je tuto výjimku nutno vykládat restriktivně.

22. Předmětem řízení v době vydání (vyhlášení) rozsudku soudu prvního stupně bylo (pouze) peněžité plnění (bez přihlédnutí k příslušenství) nepřevyšující 10 000 Kč (zde částka 4 026,82 Kč); předmětem řízení nebyl v době vyhlášení rozsudku jakýkoliv jiný nárok nepeněžité povahy a ve

věci samé nebylo rozhodnuto (o plnění nepřevyšujícím 10 000 Kč) rozsudkem pro uznání nebo rozsudkem pro zmeškání.

23. Z výše uvedených důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky objektivní nepřipustnosti odvolání. A proto má za to, že odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně není objektivně přípustné. Odvolací soud tak podané odvolání (jako objektivně nepřipustné) v souladu s § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl, aniž by se blíže zabýval námitkami uvedenými v odvolání.

24. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 146 odst. 3 o. s. ř., neboť ustanovení § 390 odst. 3 z. o. k. na danou procesní situaci nedopadá (ustanovení § 390 odst. 3 z. o. k. se vztahuje jen na meritorní rozhodnutí). Jelikož bylo odvolání žalobce odmítnuto, žalované a vedlejšímu účastníku na straně žalované vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení.

25. V odvolacím řízení úspěšné žalované odvolací soud přiznal vůči odvolateli (žalobci) právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu mimosmluvní odměny advokáta za 1 úkon právní služby spočívající ve vyjádření k podanému odvolání ve výši 5 620 Kč dle § 11 odst. 1 písm. k) § 9 odst. 4 písm. b), § 7 bodu 5) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách za poskytování právních služeb (advokátní tarif), včetně 1 režijního paušálu ve výši 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, jakož i náhrady 21% DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. (1 274,70 Kč), celkem 7 344,70 Kč. Vedlejšímu účastníkovi na straně žalované pak náleží na náhradu nákladů odvolacího řízení tatáž částka, tj. 7 344,70 Kč – odměna za 1 úkon právní služby (vyjádření k podanému odvolání), 1 režijní paušál, navýšené o 21% DPH.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 10. března 2026

Mgr. Kateřina Horáková
předsedkyně senátu